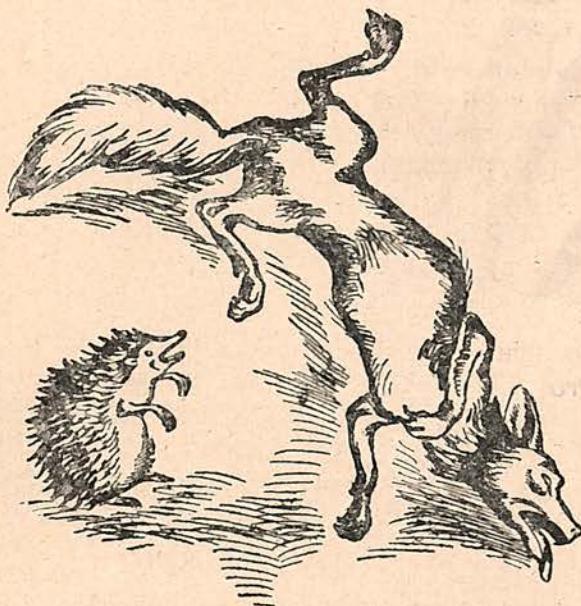

които течела кръвта ѝ... Хълбоците ѝ се издигали и спадали като духало, тя се задушавала. Търкулила се на страна, краката ѝ затреперили, като че ли вътъхъ има пружини. Но отъ тоя мигъ тя не знаела вече, какво върши. Беръла душа... Но душата ѝ мъжно излизала. Таралежътъ дълго чакалъ. Най-сетне, когато лисицата престанала вече да се движи, той излезълъ отъ устата ѝ. — „Лека нощъ!“ — рекълъ той на лисичия трупътъ. „Стой си тукъ... Преди всичко, ти си много едра, та не мога да те мъкна на никъде... Па и градинарътъ ще се зарадва, като те види, че си пукнала!“ — И той си отишълъ, като повторялъ: „Малкиятъ надви голъмия! Малкиятъ надви голъмия!“

ПРИКАЗКА

отъ А. Разцвътниковъ

Рано стана мързелана Гана —
тъмно бъше още подъ юргана.

Докато си огънецъ запали,
Сънцо ми се дигна петь копрали.

Докато смири свинята гладна,
жежка пладня надъ полята падна.

Шета Гана, синь сукманъ размѣта,
натопи се да си мий главата.

Реса, дърпа, кле и жално дума —
че изтърка два товара хума,

че почупи гребени три коша,
че пролѣтъ оцетъ за триста гроша.

Свърши Гана, ахъ, доде да свърши,
Сънчо зайде задъ високи върши.

Ей отъ нива дойде чичо Ради
и отъ прага още ѝ се свади:

„Мари Гано, мари чумо дърта,
кривите ти зъби ще изкъртя!“

Пакъ ли цѣлъ день по съседки скита,
та не сготви, та не мѣси пита?“

Отговаря мързелана Гана:
„Само туй ми, Божичко, остана —

кой отъ дето дойде да се кара
и отгоре да ми дума „стара“!

Малко ми е, дето отъ зарана
припкала съмъ морна, запъхтяна!

Съ бѣли менци тичай до чешмата,
отъ незнамъ-кѫде мъкни дървата,

па чупи ги, па разпалвай слама,
духай, духай, както дуhatъ двама!

После ставай, тичай за корито —
то пъкъ пусто три лѣта немито!

Тичай въвъ килера чакъ за хума —
ахъ, да бѣ ми пратиль, Боже, чума!

Ами гребенъ? Бърже и за гребенъ —
той нали е най-много потрѣбенъ!

Съдамъ най-подире да се мия —
ха сега изхвърляй пъкъ помия!

То — да взема всичко да разправя,
ще ми трѣбватъ дълги дни и здраве...

Вече ми се, майчице, доплака,
а пъкъ всичко все на мене чака!

Азъ да бутна, вредомъ азъ да мина —
Боже мили, да не съмъ машина!“

ХРИСТО БОТЬОВЪ

бележка отъ
Михаилъ Милковъ

Христо Ботьовъ е първиятъ отъ нашите голъми поети. Българскиятъ народъ го обича не само затова, че се е борилъ